

92. Dryckessång.

Fischer.

I dju - pa käl - lar - - val - vet här jag

vill all världen glömma. Och som en kung så

nöjd jag är, när vi - - nets flo - - der

strömma. Hur säll, när druvans rö-da gull e-

mot mitt ö - - ga prun - kar, jag slår den höj - da

bä - garn full och klun - kar, klun - kar, klun - kar.

Min värsta ovän törsten är
och hårt han mig ansätter;
för hans skull mest i källarn här
jag bor båd' dag och nätter.
För resten bryr mig ingenting
av allt, vad skvallret glunkar.
Jag bara vrider kranen kring
och klunkar, klunkar, klunkar.

Ej sorgen plågar mig förvisst:
i vinet smärtan domnar.
Jag dricker blott, och säll till sist
i Bacchi fann jag somnar.
Men om på morgonkvisten då
mitt huvud ännu dunkar,
på nytt mitt glas jag fyller på
och klunkar, klunkar, klunkar.

E. Wallmark (efter tyskan).